

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/182/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4611210155
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2012:4611210155.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Ingrid Doležajovej v právnej veci navrhovateľa: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická č. 7434/147, IČO: 36 234 176, proti odporcovi: G. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. A. č. XX, o zaplatenie 1.498,66 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 25.mája 2012 č. k. 6C/106/2012 - 32, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 877,44 eura s 8,76 % úrokom z omeškania ročne od 13.10.2010 až do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 15,30 eura, a to všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Zároveň konanie v časti sumy 9,14 eura pre čiastočné späťvzatie návrhu navrhovateľom zastavil a vo zvyšku návrh zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 40 ods. 1, § 41, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 2, § 879f ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení novely zákona č. 150/2004, účinnej od 01.04.2004, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii, § 497 Obchodného zákonníka. Okrem toho poukázal i na čl. 3 ods. 1, 2, čl. 5, čl. 6 ods. 1 smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že návrh je len čiastočne dôvodný. Uviedol, že navrhovateľ sa domáhal voči odporcovi zaplatenia istiny vo výške 877,44 eura, zmluvného úroku vo výške 511,67 eura, poplatku za výber z bankomatu vo výške 32,06 eura, zmluvnej pokuty vo výške 43,02 eura, sankčného úroku vo výške 9,14 eura, mesačného poplatku za vedenie účtu vo výške 25,33 eura, úroku z omeškania vo výške 0,024% denne z čiastky 877,44 eura odo dňa 13. 10. 2010 až do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodňoval tým, že dňa 15. 12. 2002 uzatvoril s odporcom úverovú zmluvu č. 5207000115 o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní a používaní úverovej karty s úverovým rámcom vo výške 1.493,73 eura. Nakoľko odporca nesplácal úver podľa dohodnutých podmienok, navrhovateľ mu zaslal dňa 27. 09. 2010 výzvu k zaplateniu celého splatného dlhu vo výške 1.528,66 eura. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že účastníci konania dňa 15.11.2002 uzavreli úverovú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní a používaní platobnej karty YES, vedenú pod č. 5207000115, na základe ktorej si odporca vybral variant D, a to výšku úverového rámca 995,82 eura (30.000,-Sk) a výšku mesačnej splátky 39,83 eura (1.200,-Sk). Predmetnú zmluvu súd posúdil ako spotrebiteľskú, ktorá spĺňala náležitosti typovej zmluvy podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Rovnako mal za preukázané, že celkové čerpanie úveru zo strany odporcu bolo vo výške 3.858,88 eura, z ktorej sumy odporca uhradil navrhovateľovi sumu

2.981,44 eura, v dôsledku čoho zostatok dlhu predstavoval sumu 877,44 eura, v ktorej časti návrh súd považoval za dôvodný, pričom ani odporca tento nárok navrhovateľa nespochybňoval a preto súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 877,44 eura. Okrem toho navrhovateľovi v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. priznal úrok z omeškania vo výške 8,76 % ročne od 13. 10. 2010 do zaplatenia.

V prípade uplatneného zmluvného úroku vo výške 511,67 eura, poplatku za výber z bankomatu vo výške 32,06 eura, zmluvnej pokuty vo výške 43,02 eura a mesačného poplatku za vedenie účtu vo výške 25,33 eura súd konštatoval, že tieto neboli individuálne dojednané v úverovej zmluve a preto ich vyhodnotil ako nekalé podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor odporcu ako spotrebiteľa. Za preukázané považoval, že odporca pôvodne uzatvára s navrhovateľom úverovú zmluvu s prejavovým záujmom o variant D, a to s úverovým rámcom 995,82 eura, napriek tomu však navrhovateľ odporcovi umožňuje čerpať úver až do výšky 3.858,88 eura, teda vyššie ako si pôvodne odporca vybral. Možnosť vyššieho prečerpania, aj keď to nebolo vo sfére záujmu odporcu, je navrhovateľom podsúvaná až vo všeobecných úverových podmienkach. Mal za to, že týmto navrhovateľ podsúva nielen vyšší úver, ale aj s tým spojené ďalšie výdavky pre odporcu. Rovnako súd nárok navrhovateľa v tejto časti považoval za nedôvodný s poukazom na ust. § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., v zmysle ktorého veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úroky alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V danom prípade boli úroky a poplatky v úverových podmienkach uvedené neurčito, tvoriacich neoddeliteľnú súčasť predmetnej úverovej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru a vydání a používaní platobnej karty YES, pričom špecifikácia výšky poplatkov bola daná sadzovníkom poplatkov a odmien. Z uvedeného dôvodu považoval predmetnú zmluvu v tejto časti s poukazom na ust. § 40 a § 41 Občianskeho zákonníka za neplatnú. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP a navrhovateľovi vzhľadom na jeho čiastočný úspech v konaní, priznal náhradu trov vo výške 15,30 eura, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku v časti, v ktorej bol úspešný.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti napadol v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľ, ktorý žiadal rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a zaviazat odporcu na zaplatenie celej žalovanej sumy. Namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že v danom prípade bola uzatvorená zmluva o poskytnutí revolvingového úveru, ktorý predstavuje dlhodobý, opakovateľný a obnoviteľný úver, t.j. pri tomto type úveru je obnoviteľná finančná rezerva s tým, že s každou uhradenou mesačnou splátkou „odporca sporí“ čiastku, ktorú si v prípade potreby môže opäť požičať. Z uvedeného je zrejmé, že suma uvedená ako čerpanie odporcom v splátkovom kalendári - 3.858,88 eura bola celkovou sumou, ktorú odporca v priebehu niekoľkých rokov platnosti napadnutej zmluvy čerpal, a nie výška úverového rámca. Poukázal na to, že odporca mal evidentný záujem na tom, aby mohol čerpať revolvingový úver v navýšenej čiastke 1.498,72 eura, z pôvodného úverového rámca 995,82 eura, pretože vykonal prejav vôle smerujúci k jeho zvýšeniu - požiadal o zmenu výšky úverového rámca, a to dňa 11. 11. 2005 a začal úver čerpať. Bol toho názoru, že pri podpise zmluvy nebolo voči odporcovi vyvíjané žiadne násilie ani nepriamy nátlak na psychiku odporcu, a preto požiadavka platnosti právneho úkonu - existencia vôle - bola v tomto prípade naplnená, pretože odporca sám dvakrát požiadal písomne navrhovateľa o zvýšenie úverového rámca. Bol toho názoru, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené, a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý navrhovateľom túto charakteristiku spíňal, pričom súčasťou zmluvy o úvere boli všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré odporca ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred, pričom je evidentné že odporca v zmysle dojednaní v nich uvedených postupoval. Napriek tomu, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, stále ide o zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania, kde obe strany disponujú zmluvnou voľnosťou, ktorá sa v konečnom dôsledku viaže v prípade vzájomného konsenzu na príslušné práva a povinnosti z nej vyplývajúce. Ďalej dodal, že v prípade uzatvorenia predmetnej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru bola dodržaná písomná forma a odporca podpísaním predmetnej zmluvy súhlasil i s tou časťou textu, ktorý sa týkala dojednaní zmluvného úroku, poplatku za výber z bankomatu, zmluvnej pokuty, sankčného úroku a mesačného poplatku za vedenie účtu. Konštatoval, že vzhľadom na charakter revolvingového úveru, nie je možné určiť kedy a koľko bude z úveru čerpané, a nie je tak možné určiť výšku poskytnutého úveru. Ohľadne súdom vytknutých úrokov a poplatkov dodal, že tieto boli špecifikované v sadzovníku poplatkov, ktorý bol súčasťou metodického príručky, ktorá bola prílohou predmetnej úverovej zmluvy. Odporca podpisom úverovej zmluvy a úverových podmienok potvrdil, že

bol s nimi oboznámený, rovnako ako potvrdil oboznámenie sa s metodickou príručkou, ktorej súčasťou bol aj sadzobník poplatkov. V súvislosti s písomnou formou úverovej zmluvy uviedol, že žiadny právny predpis neustanovuje, kde ma byť na listine, zachycujúcej písomný prejav vôle, umiestnený podpis. Rovnako mal za to, že v prípade predmetnej úverovej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru bola dodržaná predpísaná písomná forma ako to vyžaduje ust. § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z., v dôsledku čoho je zmluva o revolvingovom úvere platná. V tomto smere za relevantnú považoval skutočnosť, že Svoje závery oprel aj o rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26 Cdo 2317/2006 zo dňa 27. 03. 2008, sp. zn. 23 Cdo 1201/2009 zo dňa 29. 06. 2010.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1 OSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutom zamietajúcom výroku i vo výroku o trovách konania vecne správny a preto ho v týchto častiach podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Vyhovujúci výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 877,44 eura s úrokom z omeškania a výrok o zastavení konania v časti žalovanej sumy 9,14 eura s príslušenstvom neboli odvolaním napadnuté, preto v tejto časti odvolací súd rozsudok nepreskúmaval a tieto výroky nadobudli právoplatnosť.

V predmetnej veci sa navrhovateľ návrhom, doručeným súdu prvého stupňa dňa 08. 12. 2011, domáhal voči odporcovi zaplata istiny vo výške 877,44 eura, zmluvného úroku vo výške 511,67 eura, poplatku za výber z bankomatu vo výške 32,06 eura, zmluvnej pokuty vo výške 43,02 eura, sankčného úroku vo výške 9,14 eura, mesačného poplatku za vedenie účtu vo výške 25,33 eura, úroku z omeškania vo výške 0,024% denne z čiastky 877,44 eura odo dňa 13. 10. 2010 až do zaplata, ako aj náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodňoval tým, že dňa 15. 12. 2002 uzatvoril s odporcom úverovú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru č. 5207000115 s úverovým rámcom vo výške 1.493,73 eura. Nakoľko odporca nesplácal úver podľa dohodnutých podmienok, navrhovateľ mu zaslal dňa 27. 09. 2010 výzvu k zaplata celého splatného dlhu vo výške 1.528,66 eura.

Rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 877,44 eura s 8,76 % úrokom z omeškania ročne od 13.10.2010 až do zaplata a náhradu trov konania vo výške 15,30 eur, a v časti, v ktorej súd konanie čo do sumy 9,14 eura zastavil, nebol napadnutý odvolaním, preto v tejto časti nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho konania tak zostala iba zamietajúca časť rozsudku súdu prvého stupňa a nadväznosti na to i výrok o trovách konania.

Odvolací súd preskúmal v dôsledku odvolania podaného navrhovateľom zamietajúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa i výrok o trovách konania a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že závery súdu prvého stupňa ohľadne neplatnosti úverových podmienok tvoriacich súčasť zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru sú správne. Na tomto závere nič nemení ani tá skutočnosť, že odporca tieto úverové podmienky podpísal. Postup navrhovateľa pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru aj podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné považovať za postup v súlade s dobrými mravmi (§ 39 OZ). V tejto súvislosti súd prvého stupňa správne poukázal na to, že z písomnej úverovej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 15. 11. 2002, z hľadiska jej obsahu okrem údajov konkretizujúcich účastníkov konania, výšky úverového rámca 30.000,- Sk, mesačnej splátky 1.200,- Sk a jej splatnosti táto zmluva obsahuje už len odkaz na Úverové podmienky spoločnosti

Home Credit Slovakia, a. s. a prehlásenie klienta o tom, že bol s týmito podmienkami oboznámený, že sú mu všetky ich ustanovenia zrozumiteľné, že ich považuje za dostatočne určité, a že prejavuje súhlas byť viazaný týmito podmienkami. Všetky ďalšie dojednania týkajúcej sa najmä úrokov, poplatkov, sankčných úrokov a zmluvných pokút sú skryté v množstve inak neprehľadných a veľmi drobným písmom písaných ustanovení úverových podmienok. Napríklad až v záverečných ustanoveniach Hlava 9, §2 má možnosť spotrebiteľ zistiť, že v prípade oneskorenia s úhradou splátky úveru či jej časti dlhšieho než 7 dní, je klient povinný zaplatiť zmluvný úrok z oneskorenia vo výške 0,08 % za každý začatý deň oneskorenia a v prípade oneskorenia s úhradou splátky úveru, či jej časti dlhšieho než 7 dní, je povinný zaplatiť aj zmluvnú pokutu vo výške 8% z čiastky, s ktorej úhradou je v oneskorení.

Odvolačný súd zhodne ako súd prvého stupňa mal za to, že takto dojednané podmienky, ktoré z hľadiska úrokov, rôznych poplatkov a sankcií za porušenie zmluvných podmienok ako napr. sankčných úrokov a zmluvnej pokuty, nie je možné považovať za individuálne dojednanie zmluvných podmienok. Správne súd prvého stupňa preto dospel k záveru, že tieto dojednania treba považovať za neplatné, pretože navrhovateľ tieto zámerne neuviedol do úverovej zmluvy hoci mu vtom nič nebránilo, ale skryl tieto dojednania - inak pre spotrebiteľa veľmi podstatné - do úverových podmienok zrejme s tým zámerom, že spotrebiteľ vzhľadom k ich množstvu, neprehľadnosti a rôznych povinností uložených spotrebiteľovi stratí a to aj v prípade, že sa s nimi oboznámi, prehľad o skutočne dohodnutých podmienkach, najmä o cene úveru a o sankciách za porušenie zmluvných podmienok. Takýto postup je treba podľa názoru odvolacieho súdu hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a s poukazom na ust. § 3 Občianskeho zákonníka mu nie je možné priznať súdnu ochranu. Odvolací súd potom, čo sa oboznámil s posudzovanými úverovými podmienkami dospel k záveru, že vzhľadom na ich rozsah, zložitosť a neprehľadnosť a použitie drobného písma nie je možné spravodlivo od spotrebiteľa žiadať, aby sa pri uzatvorení zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru s nimi zodpovedne oboznámil, a najmä aby si uvedomil výšku sankcií, ktoré ho postihujú za porušenie rôznych dojednaní.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdí, že zmluvné podmienky sú súčasťou zmluvy bol povinný v zmysle ust. §879f OZ dať do súladu so zákonom aj tieto úverové podmienky. Preto aj keď samotná zmluva o poskytnutí úveru neobsahovala neprijateľné podmienky, neznamená to, že úverové podmienky, nemožno považovať za neplatné práve z dôvodu, že obsahujú neprijateľných podmienky, tak, ako to vyhodnotil súd prvého stupňa.

Odvolačný súd po prejedaní veci dospel okrem vyššie uvedených zistení aj k záveru, že navrhovateľ v tomto konaní neunesol dôkazné bremeno tak, ako mu to ukladá ust. § 120 ods. 1 OSP a to z toho dôvodu, že v konaní dostatočným spôsobom si nespĺnil povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností a tiež povinnosť navrhnuť právne relevantné dôkazy. Aby súd mohol rozhodnúť vo veci samej, musí najskôr zistiť skutkový stav a tento zistí predovšetkým prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, a aj pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky právne relevantné tvrdenia, či už sú uvedené v žalobnom návrhu, vo vyjadrení odporcu, alebo v priebehu konania. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Dôkazná núdza je situácia, v ktorej sa dopad (neúspech v konaní) pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno, pretože v konaní nielenže absentujú nevyhnutné tvrdenia, z ktorých nárok mal navrhovateľovi vzniknúť ale navrhovateľ

ani nevedel dôvodnosť uplatneného nároku preukázať dôkazmi. V tejto súvislosti mal odvolací súd z písomného predvolania navrhovateľa na pojednávanie konané pred súdom prvého stupňa dňa 25. 05. 2012 (č. I. 28 spisu) za preukázané, že navrhovateľ bol podľa § 120 ods. 4 OSP riadne poučený o povinnosti predložiť všetky dôkazy alebo označiť ich skôr, ako bude vyhlásené rozhodnutie o skončení dokazovania, ako aj o následkoch spojených s nesplnením si tejto povinnosti. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že navrhovateľ predložil spolu so žalobným návrhom Základnú charakteristiku striebornej karty Home Credit, ktorá nebola ku dňu uzatvárania zmluvy o úvere medzi účastníkmi konania aktuálna, pretože v čase uzatvárania zmluvy 15. 11. 2002 ešte v Slovenskej republike nebolo zavedené euro. Ohľadom uplatňovaných nárokov navrhovateľa a to zmluvného úroku a mesačného poplatku za vedenie účtu odvolací súd dodáva, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, v akej výške bol zmluvný úrok s odporcom dohodnutý, ako ani nepreukázal, že odporca bol pri uzatváraní zmluvy o úvere s výškou úroku a výškou poplatku za vedenie účtu oboznámený. Nie je preto ani zo žalobného návrhu ani z ďalšieho obsahu spisu zrejmé, na základe čoho sa navrhovateľ domáha zaplatenia sumy 511,67 eura titulom zmluvného úroku a sumy 25,33 eura titulom poplatku za vedenie účtu a akým spôsobom tieto sumy vyčíslil. Nebolo preto možné ani prípadne posúdiť, či navrhovateľom požadovaný úrok je primeraný. Rovnako tak nie je zrejmé, akým spôsobom bola vyčíslená zmluvná pokuta vo výške 43,02 eura. V texte žalobného návrhu sice navrhovateľ uvádza, že v zmysle úverových podmienok má navrhovateľ nárok na zmluvnú pokutu vo výške 0,08 % z dlžnej čiastky za každý deň omeškania, avšak v konaní absentujú tvrdenia o tom kedy sa odporca dostal do omeškania, koľko dní bol v omeškaní a aká je výška tejto zmluvnej pokuty. V ďalšom texte návrhu na začatie konania navrhovateľ uvádza pojem jednorázová zmluvná pokuta vo výške 8% z čiastky, s ktorou je odporca v omeškaní ale tento pojem následne nekorešponduje s navrhovaným žalobným petitom, ktorým sa navrhovateľ domáha zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 43,02 eura. Keďže navrhovateľ nepreukázal, že odporcu oboznámil pri uzatváraní zmluvy s platným cenníkom a tento nepredložil ani pred súdom prvého stupňa ako listinný dôkaz nie je mu možné priznať ani poplatok za vedenie účtu v sume 25,33 eura, ktorú sumu si tiež uplatnil v tomto konaní, ale nijakým spôsobom neodôvodnil jeho výšku. Záverom preto odvolací súd uvádza, že ani v prípade vyhodnotenia zmluvy o úvere vrátane dodatkov ako platného právneho úkonu preto, že navrhovateľ v konaní neuniesol dôkazné bremeno nebolo by možné jeho návrh v celom rozsahu vyhovieť.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

V odvolacom konaní bol úspešný odporca, preto by mu patrila náhrada trov odvolacieho konania v zmysle § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 OSP. V tomto štádiu konania mu však žiadne trovy nevznikli a ani o ne podľa § 151 ods. 1 prvej vety OSP nepožiadala. Preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.